

Marjolein van Kessel: 'Dafnis' Hij kwam en hij ging. Uitgegeven in eigen beheer, 2013. Zie ook: boekje.dafnis@gmail.com ( Huidkanker/ Neurocutane Melanose (NCM)/Spiritualiteit/PO/1)

### **Soort boek/Ziekte/Stijl:**

Egodocument van Marjolein van Kessel, moeder van Dafnis die op 13 jarige leeftijd overleden is (juli 2012), na een half jaar ernstig ziek te zijn geweest. Marjolein van Kessel hield gedurende zijn ziekte een nieuwsbrief/dagboek bij. Deze heeft ze na zijn dood samen met mail wisselingen tot een boekje herschreven. Zo werd dit boek een herinneringsboek van 72 pagina's vooral voor Quinten en Janet, zijn broer en zus. Zij kunnen later hierin teruglezen wat Dafnis is overkomen, hoe zij toen geleefd hebben wat moeilijk was en waar zij steun uit hebben geput. Onder andere hun geloof in reïncarnatie en een leven na de dood.

### **Over de schrijfster:**

Marjolein van Kessel is getrouwd met Wilco de Vries. Zij hebben drie kinderen: Janet, Dafnis en Quinten. Marjolein van Kessel werkt als docente en IT manager op de basisschool de Notenboom te Utrecht.

### **Korte Beschrijving:**

Marjolein beschrijft hoe Dafnis vanaf zijn geboorte grote reuzen moedervlekken heeft waarvan bekend is, dat kinderen die die hebben, ook moedervlekken op de hersenvliezen kunnen hebben, die kwaadaardig kunnen zijn. Bij Dafnis bleek dat zo te zijn. Hij kreeg klachten als hoofdpijn, duizeligheid, overgeven, kramp in de benen, spierpijn in de rug, geluiden in zijn hoofd, trillerigheid, epilepsie.

Na twee MRI's en enige aanvullende onderzoeken werd in februari 2012 duidelijk dat Dafnis niet meer zou genezen. Er drukte veel vocht op zijn centrale zenuwstelsel waardoor hij de neurologische klachten had, en zijn moedervlekken zaten ook helemaal rondom zijn ruggenmerg van zijn nek tot aan zijn stuitje en verdrukten het ruggenmerg (dit heet neurocutane melanose (NCM)).

Gedurende een periode van een half jaar werd Dafnis drie keer geopereerd onder andere om de druk van zijn hersenen te halen. Marjolein beschrijft de gang door de gezondheidszorg, hoe zij naast gewone, ook alternatieve genezers raadpleegden en wat dat opleverde. Hoe ze gedurende deze periode leefden, wat ze ondernamen. Dafnis had humor, genoot van zijn leven, had een hoge pijngrens, doorzettingsvermogen, helpers/beschermengelen. Dat hielp hem vol te houden. Soms reageerde hij zich af op Quinten zijn broer, die niet begreep wat er aan de hand was. Marjolein vraagt zich ok af waarom het Dafnis moest overkomen, waarom hij hen als kind had gekozen om bij te zijn ( zij geloven in reïncarnatie) Zij beschrijft waar zij in geloofden, hoe zij daar hoop en kracht uit putten en hoe Dafnis tenslotte stierf.

**Wat viel op:** Natuurlijk hoe overweldigend het is om een kind te verliezen. Maar daarnaast ook hoeveel steun Dafnis en zijn familie putten uit het feit dat zij geloven in leven na de dood. Het maakt dat Dafnis niet bang is om te sterven en zijn familie weet dat ze hem weer zullen zien in een betere wereld.

**Citaten:**

Pag.14: ‘Zo heb ik het gevoel dat wij door helpers/engelen van Dafnis begeleid worden naar plekken waar wij het beste kunnen zijn. Er vormt zich een vangnet met bijzondere mensen om ons heen. Dat geeft mij heel veel vertrouwen en een rustig gevoel. Ik bedank zijn engelen iedere dag.’

Pag.17: ‘Als ze hem de narcose toedienen, kijkt hij me aan en gaan zijn twee duimen omhoog. Het is een laatste opsteker voor mij en dan is hij weg. Hij heeft vertrouwen in de afloop. Tranen lopen over mijn wangen...waarom? Waarom moet iemand dit meemaken? Beelden komen terug van zijn operatie twaalf jaar geleden. Hij was vier maanden oud en moest nog één plastische operatie ondergaan. Waarom? Waarom moet hij dit meemaken?’

Pag. 34: ‘Het alternatieve circuit heeft ons op het verkeerde been gezet door te zeggen dat er iets goeds in gang gezet zou zijn, wat tot genezing zou leiden. Wij moesten vooral niets doen, afwachten. Dafnis maar pijn lijden. Wij geloven er niet meer in en vinden dit soort adviezen veel te gevaarlijk.’

Pag.45: ‘Dafnis komt deze keer niet zo misselijk uit de operatie, maar hij moet toch veel overgeven. Hij heeft weinig pijn. Hij ligt één nacht op de IC ( met mij ernaast).(…)Na twee dagen lukt het hem om te douchen en kan hij een klein wandelingetje in de rolstoel maken.’

Pag. 63: ‘Hij gelooft in leven na de dood. Hij heeft geen zin meer in ziekenhuisopnames met infusen, klyasma's en katheters. Hij voelt ook dat de ziekte heeft gewonnen. Er is geen onzekerheid meer en hij hoeft niet meer te vechten. Dafnis straalt en lijkt zo intens gelukkig.(…) Hij wil ons nog wat vertellen, en wat hij vertelt is heel waardevol, wij zijn hem er zo dankbaar voor! (...) Hij is niet bang om dood te gaan, maar wel voor het vertrek van het aardse bestaan.’

**Extra:** Zie ook: <https://nl-nl.facebook.com/InMemoriamDafnisDeVries?filter=2>

<http://www.drbos.nl/index.php?section=2&category=&page=199&PHPSESSID=8c8316f5274dde68f6017dcfd181700b>